

den des Akmolinsker Gebietes, ferner im Gouvernement Ufa bei Perm und Krasnoufmsk, daher wahrscheinlich in den Wäldern des Ural brütend.

Nach Menzbier (Ibis, vol. V, S. 371) wurden sie dreimal im Hochsommer im Uralgebirge erlegt.

Den er oftere før forekommet i Evropa; saaledes 1 Gang i Skotland (Berwickshire), i Irland 3 Gange, i England 15 Gange, i Frankrig 4 Gange, i Belgien 8 Gange, i Italien 12 Gange, i Tyskland 4—5 Gange, og desuden angiver Gätke henimod en Snes Tilfælde af dens Forekomst paa Helgoland.

I Sverrig »erhølls ett exemplar från Jämtland i November 1837« (Kolthoff och Jägerskiöld: Nordens Fåglar, S. 8).

Fra Norge foreligger i Christiania Videnskabselskabs Forhandling 1881. No. 10. en Meddelelse af Collett om en Guldrossel, som 10 Octbr. 1879 blev fanget i Snare sammen med *Turdus iliacus*, *pilaris* og *torquatus* i Sands Præstegjæld i Ryfylke (Stavanger Amt), og indsendt til Museet i Stavanger. Snaren var opsat i et lavt Birketræ.

»Dette Individ, der ved Præparationen var befunden at være en Hun, havde jeg i Juli 1881 Lejlighed til at undersøge paa det nævnte Musæum. Det var et Pragtexemplar, og i alle Dele complet«.

Det tredje af de skandinaviske Lande har nu ogsaa haft sit Besøg af Guldroslen, og Listen af danske Fugle er dermed stegget til 304 jfr.: H. Winge: Fortegn. over Danm. Fugle. D. O. F.s Tidsskrift. 1 Aarg. Hæfte 1.

E. L. S.

MINDRE MEDDELELSER.

FUGLEFODRING PAA ØSTERBRO. I December 1907 anbragte vi en af de sædvanlige overdækkede Fuglekasser udenfor et Vindue i vor Bolig paa Kastelsvejen i København. Dette havde vi imidlertid kun ringe Glæde af, idet Fuglene syntes at betragte Kassen som et Slags Rædselskammer. Vi erstattede saa den nævnte Kasse med en aaben Kasse med lave Sider, og denne Forandring er i høj Grad faldet i Fuglenes Smag. Vi har nemlig siden til Stadighed — baade Vinter og Sommer — haft Besøg af Grønirisk (*Ligurinus chloris*) (vi har paa en Gang talt 11), Bogfinke (*Fringilla coelebs*), Musvitter (*Parus major*) og

Blaamejser (*Parus coeruleus*). I Vinteren 1908—1909 har vi yderligere haft den Glæde at modtage Besøg — dog kun enkelte — af en Flagspætte (*Picus major*) (vistnok den samme Fugl, der jævnlig har aflagt Besøg hos et andet af Foreningens Medlemmer, der bor paa Østerbrogade) og har nu i Marts og April 1909 haft Besøg af en Kærnebidder (*Coccothraustes vulgaris*) (Han). I Dagen fra den 17 til den 22 Marts opholdt Kærnebidderen sig saaledes udenfor vor Bolig, dels ved Fuglekassen dels i Træerne paa Vejen, fra om Morgenen til langt hen paa Dagen. Senere har vi haft Besøg af den, hver Gang det er faldet i med Snevejr eller Jorden har været mere eller mindre dækket af Sne. Det stærke Snefald den 12 og 13 April skaffede os endog Besøg af en lille Trekant af Kærnebidere (2 Hanner og 1 Hun). Kærnebidderen har under sine Besøg vist sig alt andet end sky. Den er kommen til Fuglekassen, selv naar Vinduerne har staaet aabne, og det har ikke generet den, at vi har staaet tæt inden for Vinduet, medens den gjorde sig tilgode i Fuglekassen.

Det Foder, vi lokker Fuglene med, er Solsikkefrø og Spæk.
 April 1909. R. GRAM.

FUGLEFODRING PAA AMAGER. Siden min Indflytning i Oktober 1901 i min nuværende Bopæl, en Stueetage i en Villa med Have i Dronning Elisabeths Allé i Eberths Villaby paa Amager, beliggende i Villabyens sydlige Rand og saaledes mod Syd grænsende umiddelbart op til det store aabne Agerland, har jeg hver Vinter iværksat Fuglefodring, for hvilken jeg dog i de sidste 3 Vintre har udvidet Rammerne en Del. I sidste Vinter foregik den paa følgende Maade:

Paa et 91 Ctm. langt og 22 Ctm. bredt Strøbrædt anbragt foran et Vindue i en Stue, som tjener til Ophold hele Dagen, udlægges Hvedekorn, Solsikkefrø, af og til Brødffald og Kødben samt anbringes i Frostperioder en Skaal med Vand, som fornyes et Par Gange daglig. Tæt ved Bræddet er anbragt 3 ca. 30 Cubctm. store Flæskestykker ophængte i Snore, anbragte i Grenene af et Par udenfor Vinduet staaende Træer og saaledes, at Fuglene kun kan æde af Flæskestykkerne ved ligefrem at sætte sig paa disse. Desuden udlægges paa Jorden paa en aaben Plet i Haven kogt Kartoffelskrælling og Affald af raa Frugt. Fodringsperioden plejer at være omtrent fra Midten af November til Slutningen af April.

Følgende 9 Arter har — men i højst forskellig Udstrækning — benyttet sig af den tilbudte Føde:

Husspurv (*Passer domesticus*) ses selvfølgelig daglig paa Brædtet og i størst Mængde. Æder alt, især Hvedekorn og Brød forsmaar paa ingen Maade (som ret almindeligt paastaaet) Solsikkefrø, æder af Kødben, aad begærligt af de ophængte Flæskestykker, indtil disse anbragtes i førnævnte fri Ophængning.

Skovspurv (*Passer montanus*) ses sjældent paa Brædtet og da kun 1—2 ad Gangen, oftest kun en enkelt; æder kun Hvede.

Svenske (*Ligurinus chloris*) kommer først et Stykke hen paa Vinteren og i det hele noget periodisk, ses 1—3 ad Gangen paa Brædtet, æder afgjort helst Solsikke, tager kun ugerne til Takke med Hvede, er meget nidsk overfor Spurvene og forøvrigt ogsaa overfor sine egne Artsfæller.

Bogfinke (*Fringilla coelebs*) har kun vist sig paa Brædtet nogle faa Gange og kun enkeltvis og har vist kun fortæret Hvede.

Kvæker (*Fringilla montifringilla*) viste sig i denne Vinter nogle Gange enkeltvis (tilsyneladende samme Individ) paa Brædtet og aad da Hvede. Den er sjælden her paa Amager.

Stær (*Sturnus vulgaris*) har kun indfundet sig paa Brædtet én Vinter for et Par Aar siden. Der udlagdes da Hestetalg, som den, 1—2 i Antal (fra min egen Stærkasse), daglig aad med voldsom Begærlighed. Fodringen af dem paa denne Maade fortsattes langt hen i Rugetiden, men da Ungerne døde, og jeg blev bange for, at Hestetalgen muligvis kunde have voldet det, er denne Fodring ikke senere gentaget, ligesom Stærerne heller ikke senere har vist sig paa Brædtet.

Solsort (*Turdus merula*) har kun et Par Gange ialt (slet ikke i denne Vinter) enkeltvis vist sig paa Brædtet. Det har hver Gang været i meget haardt Vejr (Snefog og Frost), hvor Ruderens Belægning med Is og Sne har hindret i at se, om den fortærede noget. Derimod saas den i Vinter en Tid lang daglig, 1—3 ad Gangen, fortære det paa Jorden udlagte Kartoffel- og Frugtaffald.

Musvit (*Parus major*) kommer næsten daglig, 1—2, ofte 3 ad Gangen, og hænger paa Flæskestykkerne samt æder paa Brædtet Solsikkefrø med Begærlighed.

Blaamejse (*Parus coeruleus*) ses kun af og til enkeltvis, undertiden 2 ad Gangen, hængende paa Flæskestykkerne, samt paa

Brædtet, naar der paa dette ligger Kødben, af hvilke den da hakker. Solsikkefrøene rører den ikke.

TH. N. KRABBE.

HVAD JEG SER FRA MIT VINDU. II. Midt i Januar lagde Bugten ud for mine Vinduer til med Is og var tilfrossen til Begyndelsen af April, saa der intet Fugleliv var at se paa Søen mere. Jeg forsøgte da at lokke Fuglene til Huset, ved at opstille en Fodringskasse udenfor, og havde stor Fornøjelse deraf. Det frøs næsten uafbrudt i et Par Maaneder, men der laa ingen Sne, saa jeg tror ikke Fuglene ligefrem led Nød, men til Fodringskassen gik de meget villigt. Paa den nærliggende Funktionærbolig var ogsaa ophængt Fodringskasser, og Fuglene fodredes daglig, hvilket havde til Følge, at der stadig i det lille Stykke Skov, der ligger mellem Funktionærboligen og mit Hus, var et rigt Fugleliv, saa man aldrig kunde se ud af Vinduet, uden at Øjet mødte flagrende og hoppende Fugle. Jeg fodrede med alt Slags Affald fra Husholdningen, undertiden kogt sammen med Fedt til en Slags Grød, desuden med Hampefrø, Solsikkefrø og Æbler. Fuglene vare her som overalt særdeles villige til at komme til Fodringskassen og bleve meget tamme. Ialt viste der sig følgende 14 Arter: Husspurven (*Passer domesticus*) var en fast Stangæst, men fandtes forøvrigt kun i ret ringe Antal; Skovspurv (*Passer montanus*) kom enkelte Gange; Bogfinke (*Fringilla coelebs*) var der daglig adskillige af, væsentlig Hanner og en enkelt Hun; først i Slutningen af Marts begyndte Hunnerne at indfinde sig. Allerede 3 Februar hørte jeg den begynde at øve sig paa sin Sang, og 10 Februar sang de livligt. Gulspurv (*Emberiza citrinella*) saa jeg kun en eneste Gang ved Fodringskasserne, medens der ellers var nok af dem rundt om. Mejsjerne dannede her, som overalt, en væsentlig Del af den faste Bestand ved Fodringspladsen, frem for alt Musviten (*Parus major*), af hvilke der saa at sige altid var nogle; de gik villigt løs paa alt Slags Foder, saavel Fedt som Frø og gav sig endog saa i Lag med Solsikkefrøet. Blaamejsen (*Parus coeruleus*) var en hyppig Gæst, mindre almindelig Sumpmejsen (*Parus palustris*), der var den mest sky af Mejsjerne, kun sad et Øjeblik, nappede et Frø og saa fløj bort. Stor Fornøjelse voldte Spætmejsen (*Sitta europæa*), der jævnlig kom ned i Kassen, men ikke slog sig til Ro der, kun tog en Nød eller et Frø og hurtig flygtede

bort med det. Det morede mig forresten at se det Fænomen, som har været omtalt i en lille Meddelelse her i Bladet, hvorledes den strækker den ene Fod bagud, saa det ser ud som en Traad, der slæber efter den. I den lille Skov omkring Husene opholdt sig hele Vinteren en Flok Solsorter (*Turdus merula*) paa henved 8 Stykker, de fleste gamle Hanner, en enkelt ung Han og en Hun. Saa man ud af Vinduet kunde man altid være sikker paa et eller andet Sted paa Jorden, at se hvorledes Løvet blev slynget omkring af Solsortens Næb, eller hvorledes en eller anden af dem med lange Hop nærmede sig Fodringspladserne for at gøre sig tilgode med, hvad der fandtes; og den er ikke længere kræsen; de Tider ere forbi, da man behøvede at lægge Frugt ud til den, den gaar nu med stor Fornøjelse ind i Fodringskassen og spiser almindeligt Køkkenaffald. Efter at Fodringen er ophørt, har den lønnet os med at blive i Husenes umiddelbare Nærhed og synge sin smukke Sang, som den allerede begyndte paa 21 Februar. Sangdroslen (*Turdus musicus*) viste sig kun en Gang, saaledes som nærmere nedenfor skal berettes. I Januar gæstede Rødhalsen (*Erithacus rubecula*) daglig Fodringspladsen, men der var øjensynlig kun en af dem, og den forsvandt; senere viste enkelte sig. Stæren (*Sturnus vulgaris*) kom ogsaa kun en enkelt Gang, men Grunden hertil var, at de overhovedet kom meget sent til Kasserne, ikke før over Midten af Marts. Som en tilfældig Gæst maa ogsaa den lille Brunelle (*Accentor modularis*) betegnes, som jeg kun saa en Gang. Omkring 20 Marts ophørte jeg at fodre regelmæssigt, men begyndte igen 31 Marts og 1 April, da Vejret blev meget koldt, med Blæst fra N. O. og Sne, saa Fuglene søgte til deres vante Plads.

Den 1 April var øjensynlig en Dag, som bragte en Del Forstyrrelse i det Træk, som var i Gang, og tvang en Del Fugle ud af deres sædvanlige Bane. Der saas den Dag et livligt Træk af Sangdrosler og Vindrosler (*Turdus iliacus*) ganske lavt over Træerne eller langs Vandspejlet ude paa Bugten. En Del af dem slog sig ogsaa en kort Tid til Ro i Træerne eller ved Stranden, og det var den Dag, Sangdroslen viste sig. Samme Dag bragte en anden ny Gæst til Fodringspladsen, nemlig Kvækeren (*Fringilla montifringilla*), som ellers slet ikke havde været set Vinteren igennem. Mine Børn kom meget ivrigt ind til mig, for at bede mig endelig at komme til Vinduet, da der var en

ganske ny Fugl; det viste sig saa at være Kvæker, Han og Hun, senere kom der en til; næste Dag vare de borte.

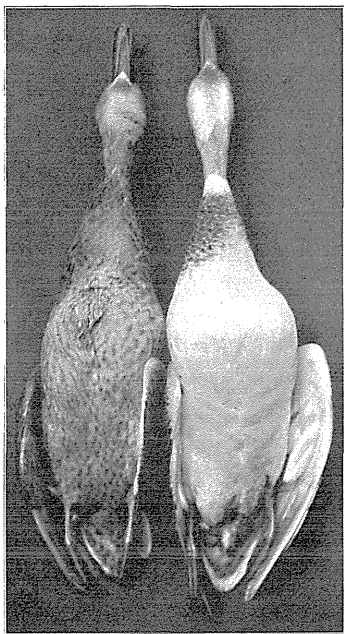
Der er ikke noget mærkeligt i ovenstaaende smaa Optegnelser, jeg har kun villet vise, hvor let det er at faa en Del forskellige Arter til at lade sig fodre ganske nær ved Huset, saa at man daglig kan have Glæde af at se dem; og det er mange Timer, min Familie og jeg tilbragte med at iagttage de Fugle, der kom til Fodringspladsen. En Del af de Fugle, der fodres om Vinteren, blive øjensynlig i Nærheden, naar Foraarstiden kommer, holde sig stadig til, og yngle paa det Sted, hvor de ere vante til at blive godt behandlede.

Sanatoriet ved Nakkebølle Fjord i April 1909.

O. HELMS.

HVIDBROGET STOKAND (*Anas boscas*). Hr. Skovfoged L. Jensen Tusch, Lindesbjergs hus pr. Aakirkeby, har indsendt et Fotografi, hvorefter hosstaaende Afbildning er gjort, af to Stokænder, som ere skudte 29 og 30 Januar d. A. ved Læsaen paa Bornholm. Hr. J. T. meddeler, at Jægeren, Hr. Mejeribestyrer Koefoed, gentagne Gange havde set Ænderne sammen i Aaen og først skød den ene (den normalt farvede) den 29 og Dagen derpaa den anden. Skønt Ænderne laa sammen, som Graaænder jo altid gør paa denne Aars-tid, Par og Par, viste en Obduktion, at de begge vare Hunner. Som Billedet viser, er den brogede ren hvid paa Bugen, under Vingene og med en hvid Ring om Halsen; Hovedet, Halsen og Vingernes øverste Del er graalige.

Krydsninger mellem Stokand og tam And forekomme jo hyppigt, og navnlig hvor man — som paa flere af vore Godser — fodrer Vildænderne, saa at de leve i en halvtam Tilstand, kan man ofte se brogede Dyr. Saadanne Krydsninger og halvtamme

Dyr kunne dog i Regelen let kendes paa deres noget betydeligere Størrelse og (ofte) større Fødder.

Blandt virkelig vilde Stokænder ser man sjældent Farveafændringer. Jeg har to Gange set meget mørke Hunner, og i min Samling findes fra Ringkøbing Egnen en Hun (⁵/₁₁ 07), som i Farvetegning ganske svarer til det bornholmske Dyr. En ganske lignende Hun (af Racen *spilogaster*) fra Godthaab i Grønland (¹⁰/₂ 07) findes ogsaa i min Samling, og da den ved Aakirkeby skudte Fugl efter Billedet at dømme ikke er større end sin normale Sidekammerat, er der nogen Grund til at tro, at man virkelig i dette Tilfælde har en Farveafændring af en vild Stokand for sig.

2. Maj 1909.

E. LEHN SCHIØLER.

STORT FUGLETRÆK. 1 Paaskedags Aften og Nat passerede et mægtigt Fugletræk hen over Nykøbing F. Vejret, der om Dagen havde været blæsende fra Vest og Sydvest, var om Aftenen blevet mildt og stille, medens det af og til smaaregnede. Det, der særlig karakteriserede Trækket, var de Masser af Regnsponer — udelukkende eller hovedsagelig Storsponer (*Numenius arquatus*) — det indeholdt; Enkeltspovernes sædvanlige Fløjten lagde jeg derimod ikke Mærke til.

Da jeg ved Titiden kom ud og blev opmærksom paa Trækket, var dette allerede i fuld Gang. Fra Fjern og Nær hørte man Fuglestemmer, og ofte flere forskellige Arter omtrent samtidig. Mange af Fuglene fløj ganske lavt, saa at man enkelte Gange hørte en svag Susen, ligesom jeg ogsaa et Par Gange hørte en Fugl ryste sig for at befri sig for Fugtigheden. Spoveflokkene kom ofte saa hurtigt efter hverandre, at een Flok næppe var ved at forsvinde i Nord eller Nordøst, før en ny Flok fra Syd meldte sin Ankomst, og Individernes Antal maatte sikkert tælles i Tusinder. Ved 11-Tiden kulminerede vistnok Fuglevandringen, men endnu ved 1-Tiden kom nu og da nye Flokke, og det har antagelig blevet saaledes ved til henad Morgenstunden.

Næst efter Spoverne var Strandskaden (*Hæmatopus ostreologus*) den Fugl, som gjorde sig mest bemærket, dels ved Flokkenes Talrigbed og dels ved den larmende Pibekonzert, som de af og til udførte, naar de var over Byen. Af andre Fugle, som hidrog til at oplive Trækket, kan nævnes Viben (*Vanellus cristatus*), hvis velkendte Skrig hørtes flere Gange; endvidere lød en enlig

Brokflugls Fløjten samt Dobbeltbekassinens (*Gallinago scolopacina*) »ætsch«. Drosselslægten var ogsaa talrig repræsenteret, idet man hyppig hørte Vindroslen (*Turdus iliacus*), ligesom Sangdroskens (*Turdus musicus*) hvislende Lokketone med smaa Mellemrum skar gennem den stille Luft. Tillige lod Kramsfuglen sig høre et Par Gange. Af Ænder hørtes Pibeanden (*Anas penelops*), Havlitten (*Pagonetta glacialis*) og Gyvfuglen (Sortanden eller Fløjlsanden, de fløjter jo begge). Endvidere røbede Vandhønen ofte sin Tilstedeværelse i Selskabet.

Flere af de følgende Aftener i Ugen trak ogsaa en Del Fugle, hvoraf Størsteparten var Spover; navnlig Lørdag den 17 April, da det var blikstille og letskyet, var der livligt Træk af forskellige af de ovennævnte Arter, og atter Søndag Nat gik ved 2-Tiden et stort Spovetræk, som varede godt en Times Tid og bestod af mange store og smaa Flokke, der fulgte umiddelbart efter hverandre, hen over Byen.

Nykøbing F., 19 April 1909.

C. OLSEN.

»GYVFUGLENE«. I et Brev, dateret Kjerteminde 8 Maj 1909, skriver Hr. Kunstmaler Johannes Larsen: I Forgaars Morges var jeg ude at røgte Bundgarn med et Par Fiskere, jeg kender godt, og som begge er fugleinteresserede. De beklagede, at jeg ikke havde været med Dagen før, da havde de nemlig set 7 Sortandrikker (*Oedemia nigra*), der jagede med en Hun, og som de kunde sejle helt hen til, uden at de lod sig forstyrre af Jollen. Da jeg med Tanke paa Gyvfuglene spurgte, om Ænderne sagde noget, svarede de: »Ja, det kan du tro, de gjorde«, og da jeg spurgte, hvordan det lød, svarede den Ældste: »Ja, det er jo dem, der trækker her om Aftenen om Foraaret«; — dog bemærkede de begge to, at det ikke var ganske den samme Lyd, men at det ikke var til at tage Fejl af, at det var den samme Fugl, der frembragte den. Jeg fortalte dem saa, at nogle mente, det kunde være Fløjlsænder, der var Gyvfugle, hvortil den Ældste svarede, at han vidste, det var Sortænder, for han havde set dem i Maaneskin.

Nu synes De naturligvis, at dette ikke lyder videre overbevisende, men Manden er nu aldeles fænomenal til at kende Ænder paa Afstand; jeg har ofte været paa Strandjagt med ham, og han er altid paa det rene med, hvad Slags Ænder det er, saasnart han kan se dem. — — —

E. L. S.